

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hord-
va vagy vidékre postán
küldve

Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Hirdetések díja:
□ centiméterenként 3
kr. Kereskedők és gyá-
rosok külön árkedvez-
ményben részesülnek.
Bélyegdíj 30 kr.

Nyitlétér sora 20 kr.

KÖZÉRDEK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Szerkesztői Iroda

és
kiadóhivatal:

CIRNER ÉS LINGNER
Főter 38. szám alatt,
hova úgy a lap szelle-
mi részét illető köz-
lemények, mint az
előfizetések és
hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adat-
nak vissza.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési felhívás

„KÖZÉRDEK“ XVI. évfolyamára.

Lezajlottak a millenniumi év öröm-
ünnepei. Beállottak ismét a munkásság
hétköznapijai. Lelkünkben megmaradtak
a verőfényes ragyogásnak sugarai, az
örömmámor felmagasztaló érzelmei s
ezek teszik munkánkat édesebbé, törek-
véseinket reményteljesebbé. A politikai
hírlapírók komoly feladatai komoly mun-
kát kívánnak. Nemcsak a sajtóbírósnak
tartoznak felelősséggel, hanem első sor-
ban olvasó közönségüknek pártkülönbség
nélkül; annak az olvasó közönségnek, mely
a hazafias szabadelvű nemzeti politika
barátja és a különböző hatáskörben hat-
hatós érvényre emelője. Ennek az olvasó
közönségnek a mulból örökségül ma-
radott nagy és nemes ideáljait kell szol-
gálni; ezeket kell terjeszteni, beoltani
a szívekbe és fejleszteni, hogy együtt
érezve, mindnyájan együtt munkálhas-
suk a haza új ezredévének boldog jö-
vendőjét.

A „Közérdek“ a maga szerény
eszközeivel szintén e nagy és komoly
kötelességet igyekezik betölteni. A mi
nehéz viszonyaink között soha sem té-
vesztette el célját, és erejéhez mérten
mindig teljesítette feladatát a hazafias,
szabadelvű, nemzeti irányu politika szol-
gálatában. Vármegyénk, városaink, köz-
ségekünk közművelődési és közgazdasági
előhaladása, a társadalmi közélet föllen-
dítése mindig meleg szószólókra talált
a „Közérdek“ hasábjain. Hű króni-
kásaik igyekeztek lenni a kornak, mely-
ben élünk, és gondos magvetői a jövő-
nek, melyért dolgozunk.

E feladatokat kívánjuk teljesíteni a
jövőben is. Munkatársaink buzgalma fo-
kozottabb mérvben fog megfelelni köz-
zönségünk igényeinek s ezzel szemben
reméljük, hogy olvasó közönségünk is
hathatósabb pártfogásában fogja részesi-
teni a „Közérdek“-et, melynek szer-
kesztésében *dr. Ebergényi Sándor* mint
főmunkatárs fog kiváló részt venni.

Nagy-Enyed, 1896. december hó.

A „Közérdek“ szerkesztősége:

Dr. Magyarai Károly. Török Bertalan.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 frt — kr.
Félévre 3 „ — „
Negyedévre 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzek Cirner és Ling-
ner kiadó cégéhez küldendők, kik a lap
csinos kiállítása és pontos szétküldése
felől gondoskodni fognak.

Az év végén.

(D. A.) Az idő mohos kereke még
egy-kettőt fordul, s út a tizenkettedik
óra, legördülve ezzel ismét egy esz-
tendő a multak feneketlen tengerébe, az
örök és végnélküli semmiségbe. A köz-
élet mindennapi jelenségei közepette az
elválás mindenkor bizonyos elfogódás
mellett szokott megtörténni, mely saját-
ságos érzelmek alaphangja a fájdalom
az elválás okozta veszteségek felett. De
legmélyebb a hatás akkor, ha az elvá-
lás, a bucsuzás fájdalmait, keserveit
nem enyhíti az újra birás, a viszontlá-
tás reménye és vigasza, midőn az eltá-
vozott visszajöhetetlen, a veszteség pó-
tolhatlan. . . .

Ezek az érzelmek foglalják el keblün-
ket most is, midőn elbucszunk e lezaj-

TÁRCZA.

Imádkozom.

Hangtalan éj borul a földre,
A zaj lassanként csendesül,
Mindenki mely álomba dőlve,
Én vagyok ébren egyedül.
Kicsiny szobám fehér falára
A lámpaláng fest árnyakat;
Rád gondolok, szívemnek álma,
S imára nyitom ajkamat.

Imádkozom letérdepelve,
Remegő ajkkal, hó imát,
S buzgó imám feléd lehelve
Lelkem áhitat hatja át.
Oltáromon van a te képed,
Te lebegsz körül engemet,
Elfeledek a mindenséget,
Ha imádkozom képedet.

Oh Madonna oh szent szerelmem,
Jöjj álmainhoz, légy velem.
Ne hagyj, hogy e szív megrepedjen
E hosszú, hosszú éjjelen.
Oh, küldd felém, hogy megigézzem
Dicső, magasztos szellemed,
Lebegj körül, . . . úgy, . . . érzem, érzem,
Vedd oltalmadba lelkemet!

M—a.

Te is

— Irtá: D' Amant Leó. —

Trombita harsog, dob perog. Harczba in-
du! Franciaország ifja, véne, hogy Elzász-
Lotharingiát megvédjek a „prussien“-ek
ellen. Hány bús leányarczcal találkozunk,
ha úgy utcahosszat végig menve egy kis
szemleutra indulunk. Minden kihalt, elette-
len. Odafenn a várkastélyban halomszámra
sirja tele batisztkendőjét az a szép lány, aki
még most is mélyen elmélázva ott támasztja
az ablak-félfát. Nagyot sóhajt, majd ismét
sirva fakad; és sir, oly keservesen, hogy
szinte megindul az ember rajta. „Ó“ is ott
van. Ki tudja, mikor látja avagy egyálta-
lán — — — újra. Az a sok ádáz golyó
nem ügyel arra, hová megyen. Repül a vég-
telenbe s egyszerre — bum — pusztulás a
nyomán.

— Tied vagyok Alfrédem tied!
csak most — — — csak most ne hagyj el
— fuldokolt a leány a bucsunál. Hiába volt
minden — — — minden. Alfréd dzsidás
főhadnagy volt, s ezredét az első vonalba
küldték. Mit tehetett? Neki mennie kellett.
És ment is. A harc dult javában, majd az
egyik, majd a másik félnek kedvezett a
szerenese. Mindkét fél részéről oly elkese-
redettséggel folyt a létért való küzdelem,
mintha csak ki akarták volna irtani egymást
a föld színéről.

A várkastélyban minden csöndes. A vén
szolgáló csoszogva halad udvarhosszat, hogy
előhozza az ebédhez szükséges hozzávalókat.
A hűséges házi eb szomorúan huzza meg
magát oduszertü házikójában — rosszat sejt.

Egyszerre lárna hallszik, mely mindegyre
erősödik, míg végre egészen a kastély elé
ér. Egy német kúrassier tisztet hoztak;
megsebesült a szegény. Érdekes arczán
kár-örvendő mosolylyal már ott állt a halál;
mélyen beesett szemei, sárgás arca és az
a végtelen gyöngeség, mely még a feifülést
sem engedte meg, oly szánalmassá tettek a
szegényt, hogy a derék francziák megfede-
kezve arról, hogy ellenség, ápolásra fogták
és hordágyon a közeledő kastélyba vitték.

A végtelen corridor bejáratánál ott várta
az érkezőket a sápadt vár-kisasszony, s aki
e pillanatban ráért őt megfigyelni, észre-
vette szemében azt a nagy könygyöngyöt,
mely e pillanatban ott csillogott.

Az ebédlőn keresztül egy kényelmesen
beburorított tágas szobába vitték a sebe-
sültet, s miután kísérete lesegítette róla
elrongyolt egyenruháját, nagy vigyazva a
gyorsan megvetett ágyba fektették.

Eleinte nem érzett nagy fájdalmat, hi-
szen ott volt a szép vár-kisasszony, ki meg-
feledkezve mindenről, testvérként ápolta a
sebesült „Prussient.“ De sebe mind jobban
lobogott, a járás orvosa pedig aggodalmas

lott esztendőktől. Felujlnak összes emlékei, de míg nyújtott gyönyörei és örömei az időleges hatás után ugyszólván nyom nélkül tova röppentek, addig a szomorú emlékek sajtó sebei kitörülhetlenül vésték ez évszámot az emlékezetbe.

Alig van közöttünk oly szerencsés halandó, ki a lefolyt esztendőben nem vesztett volna el valakit, aki neki kedves, sőt legkedvesebb volt. Egyik elvesztette egyedüli gyámolát, az önfeláldozó, gondviselő szülőket, a másik élete egyedüli célját és réményét, a kedves kis esemeteket, a harmadik jövendő élte boldogságát, kit már az oltár előtt ragadt el a kérlelhetlen végzet.

S mind ezen keserű emlékek egy rövid év történetéhez fűződnek, s most, midőn a tizenkettedik órában elbucsuzunk az esztendőktől, mely fájdalmaival keblünket meggyötörte, szinte újra vérezni érezzük a bár sajtó, de az idő kiengesztelő, gyógyító hatása alatt már-már hegedni kezdő sebeket.

Amit ezekben elmondtunk az egyéni világról, — miután egyének alkotják a társadalmat, és a társadalmak együtt véve képezik magát a nemzetet — reá illenek azok a nemzetre is. A nemzetnek is vannak szerettei, oszlopai és hű fia, s ha azokat elveszti, annak fájdalma átsajogja az egész nemzet szívét.

Voltak ez évben is veszteségeink, s nemzetünk géniusza nem egy ravatalnál állott könyezve, hogy hervadhatlan babérkoszorújával megörökítse a távozonak emlékét, de a nemzet fájdalmait is.

Ezek a fájdalmak is ennek az évnek történetéhez fűződnek s ezek a szomorú emlékek vésik a nemzet emlékezetébe kitörülhetlenül az elröppenő évnek számát.

E szónál azonban lehetetlen, hogy egy jóleső érzés ne enyhítse a veszteségek okozta fájdalmakat, az a minden keserű túlaradó öröm és nemzeti büszkeség, mely a jövő időkire is kiapadhatlan forrását az ezeréves létöröm ünnepében bírja. Mert elmondhatjuk, hogy ez a lezajlott esztendő hazánk történetének nemcsak egy fényes lapja, hanem maga egy egész történelem.

Az ugynevezett művelt külföld eddig vajmi keveset tudott rólunk, sőt az a kevés is inkább ártalmunkra, mint hasznunkra vált, mert rosszakaratu és hamis információkban bírta forrását. Az ezredéves országos kiállítás azonban élő czáfolata volt mindezeknek, s a szerencsés kezek által megelevenített ezeréves történetünkbe beletekintethet mindenki, még pedig most már, az eredményeket és hatásokat is mérlegelhetve, nem minden ámulás és csodálkozás nélkül.

Ellenségeink az irigységtől sápadtan s jóakaró barátaink lelkesedve látták, hogy Magyarország nemcsak a hortobágyi pusztákból áll, s lakói nemcsak csikósok és gulyások, hanem — hogy mást ne is emlitsünk — fiaink a magasabb tudomány és művészet terén elért eredményekkel ma már nemcsak versenyeznek a művelt külfölddel, de nem egy dologban már túl is szárnyalták őket. Székes fővárosunk pedig ter-

mészet és emberi kéz alkotta szépségeivel és csodáival kaczerkodik az első rendű világvárosokkal.

Az a mesébe illő tündérország tehát, melyet a székes főváros ligetébe varázsoltak a magyar kezek, örök dicsősége lesz ez ezredik esztendőnek.

De ha e meseország tündérfénye a távolból ide sereglett szemlélők elől időről időre tova is lebbenne, ez évnek világtörténelmi fontosságát örök időre fogják hirdetni azok az ércbe öntött és kőbe faragott emlékek, melyek az ország hét pontján égbe emelkedő alkotásokként, míg e föld hátán emberek élnek, őrei lesznek a magyar nép dicsőségének. E lezajló évtől tehát nem lehet oly könnyen elbucsuzunk, mert nem egy közönséges naptári évtől válnunk meg, hanem ezer esztendő határfájánál, mértföldjelzőjénél állunk, midőn az újévnek legelsőbben felderengő hajnalpirját üdvözljük. Bár elfog bennünket önkénytelenül is a kételkedés érzete, hogy ha a távozó év méltó befejezése volt egy viharos, de végeredményében mégis dicsőséges multnak, vajjon a közeledő esztendő küszöbére enged-e jutni egy legalább is oly dicsőséges újabb ezredévek.

De a mult tanúsága megnyugtatja csakhamar a hazája sorsa iránt talán aggódó honfi-szíveket, s remény melletti a honfi-kebleket, újabb és nagyobb munkára serkentve a beunuk rejülő őserőt, az akadályt nem ismerő vasakaratot. A letűnő év eredményei ellenfeleink minden rosszakaratu áskáló-

arczczal suttogott valamit a leány fülébe, kit a hír láthatólag meghatott — borzasztót mondhatott neki Aesculap papja. Ő azonban nem csüggedt el, ápolta a sebesültet önfeláldozóan.

Egy napon igen rosszul érezte magát a beteg, hosszan izgett-mozgott nyugágyán, kezeit kéréleg emelte jölteveje felé és suttogva szolt hozzá; erősebben már nem bírt, oly gyenge volt.

— Megmentő agyalom! most, hogy érzem, szenvedéseim nemsokára véget fognak érni, egy kéressel volnék még hozzá, hallgasson meg.

A leány nemán bólintott fejével és figyelt. Dult a harez — kezdte a tiszt akadozó hangon — keményen. A mieinknek is kedvezett a szerencse, de kemény legények voltak azok is oda át. Jól folyt minden; hisz megszoktuk azt már, hogy legjobb barátunkat söpri el az az ólomdarab, melyet szíves jóindulattal röpitenek felénk ellenünk, ami annyit jelent: „A vizontlátásra odafent“, s tovább harezolunk a létért, a győzelemért, a hazáért.

Amott túlról egy maroknyi csapat akar bennünket föltartani, most, amikor már sikerült az ellenség előőrseit visszavernünk, s zavartalanul üthettünk volna a főtestre. Egy maroknyi csapat egy dzsidás tiszttel az élén.

Ejnye adta, gondolom magamban vad dühömben, reá rontok!

Ügyes vivó lehetett, nagy ügyesen parirozta fejének mért vágásomat. A következő pillanatban már mellen szurt.

— Iszonyat . . . sziszegte a lány.

Nem tartozom életemben senkinek, így hát ezzel sem maradhattam adósa.

Egy pillanat, és támadóm átdöfött szívvel bukott le lováról. Leszálltam hozzá, keblemből pataként ömlött bár a vér, s kendőmmel fogtam fel a bugyborekőző pirosságot. — Egy végső kéresem van hozzád, kamerád, mondta ő, s kezét mintegy a kibékülés jelképeül felém nyújtá. Amott, . . . ott, va-an egy kastély, látod ott, vidd — vidd e medaillont — s kebléből kivette ezt az amulettet — add át Evelinnek — Evelinnek — mondó, hogy őt szeretve halok meg — Evelin . . . hátra dőlt és meghalt.

Költögettem . . . de pardon mi baja, az Istenért kisasszony — kisasszony! A sebesült vad fájdalmában fölegyenesedett ágyában, s az ágya előtti karosszékre rogyott elalélt vár-kisasszony halott halvány-ságán ütödvé meg, ijedten kapott fejéhez, majd pedig örült égési fájdalmakat okozó sebére. A képet — hörgé a lány fuldokló hangon, amint kissé magához tért — a képet!

A tiszt átnyujtotta neki a kis ékszert, a lány azt mohón tépte fel, s felsikoltott, hogy meglátta a saját arczképét. Hát meghalt, meghalt, megölték, s én, én ápolgatom még ily önfeláldozóan, ennyi önzetlenséggel

gyilkosát . . . én . . . én . . . zokogva vánszorgott az ablakhoz, hogy annak félfáját támassza kétségbeesésében.

Édes angyal! — szolt a sebesült — egy borogatást mert meggyuladok, nem bírom — nem bírom, s visszacsett ágyán. A lányban küzdött a jó szív és a boszu. Menj, szóla az egyik — azért se, az erősebb, a vadabb a — boszu.

Kiment; nem tudta ugyan, még mit tesz . . . agyában az örült gondolatok egymást kergették. Odabennről mind halkabban hallatszottak a rimánkodó hangon folytatott könyörgések:

„Jeget, jeget az Istenért!“ Daczosan felelt vissza a lány, arca lángvörös volt az éktelelen dühtől, mintegy önmagából látszott kikelve lenni. — Megölted őt, halj meg hát te is.

A síró, fájdalmában fel-feljajduló beteg, odabenn mindegyre csendesebb lett, majd egészen elesenedült a zaj. Talán jobban van?

A síri csendbe egy tompa esés okozta zaj vegyült a következő pillanatban. A lány megsajnálta a szegényt: hiába, még is csak a szív győzött, szépen belemártotta egy-kétszer a száraz rongyot az előtte fekvő jeges lavoírba, kifacsarta a borogatást és bement a beteghez.

De már akkor késő volt

Egy „jaj“ hangzott el a szobában; egy „jaj“ egy halottért.

dásai daczára is helyet biztosítottak nemzetünknek a művelt államok között, s most, miként az idő folyásában nincs megállapodás, nekünk sem szabad az eddigi dicsőségnek fénysugaraiban léhán és tétlenül sütkérezni, hanem haladni előre, mert aki haladásában egyszer megállapodik, az már még abban a pozícióban sem képes helyét megtartani, hanem visszahanyatlik menthetetlenül.

Ennek igazolására nem is kell szomorú példákért a világtörténelem lapjaihoz fordulni; sajnos, elég okunk van nekünk a magunk kárán is tanulni. Valahányszor nem tettük meg a kínálkozó alkalmakkor az előrelépést, mindannyiszor visszahanyatlottunk.

Most azonban ne keressük a multnak keserveit, mert a multnak minden hibáját fényesen kiköszörülte e lehanyatló év története, hanem teljünk el biztató reménnyel a jobb jövőért. A távozó esztendőről pedig bucsuzzunk el ezekkel a szavakkal, s a közeledőt pedig köszöntsük ekként: Multunkban kevés öröm, de jövőnkben van remény.

Ünnep után.

(Karácsonyi béke, — Istenbéke, istentisztelet. — Választási reform. — Passzivitás és nemzeti munka.)

Budapest, december 28.

Politikai életünk fölött régóta nem honolt oly zavartalan ünnepi béke, mint az idei karácsonykor. Hogy csak két ellentétes precedenst említsünk: 1894-ben ez időtájt ment végbe a Wekerle-kabinet bukása és a karácsonyi újságcikkek egy kormánykatasztrófa hatása alatt íródtak — tavaly ilyenkor pedig a nemzeti párt ékes szavú vezére megírta a karácsonyi istenbéke-ajánlatát. Az alkalmi ciklikir akkor már nagyon is érezte, hogy fogytán van ama csekély népszerűségnek is, amelyben — „nemzetvezéri” szereplésének gyászos maradványaképpen — eladdig még némi része lehetett. Hanem azért gyöngesége tudatában is szerette volna, hogy a világ többnek nézze, mint a mi. Fogta tehát a tollat és szabta a maga béke-föltételeit — kormányának és többségnek.

* * *

Apponyi ajánlata a választási eljárás holmi harmad-negyedrangu intézkedéseinek behozatalában vagy pedig ugynevezett reformálásában mesterkedett. A kormány, tekintettel a közelgő ezredéves ünnepélyre, nem utasította vissza. Béke-föltételeit nagyrészt elfogadta és csak azokat módosította, amelyek tisztán csak az ellenzéki demagógiának kedveztek volna — az alkotmányos többség rovására. Az egész javaslat különben, eltekintve merő egyoldalúságától, csupa félrendszerrel volt tele. Amolyan igazi Apponyi-féle se-hus-se-hal „reform” volt, melyet senki sem vett tulságos komolyan, melyért, mint célért — föltesszük róla — maga a szerzője sem lelkesedett. A mostoha javaslat valahogy keresztülment a képviselőház rostáján, a főrendiházban aztán fényesen megbukott. Nem siratta senki. Politikai világéletében egyszer akart valami pozitívet a nemzet nagy szónoka, és az egyszer is kudarcot vallott vele. (Persze csak azért, mert a gonosz kormány, féltvén a

maga hatalmát, nem segített a bajon.) Denique Apponyieknak meg volt egy új ürügyök a mindenáron való ellenzékeskedésre, s mikor — a millennium lezajlása után — egy nagyszabású választási istentisztelet követte a felbenmaradt istenbékét, a választási gravamenek megszülettek a választási reform követelését.

* * *

Bánffy báró ebben a kissé kényes ügyben sem bujkált és nem taktikázott egy csöppet sem. Szokott nyíltságával elősmerte, hogy a választási törvény némi tekintetben alapos revízióra szorult, mert ahogy mostanában állnak a dolgok, bizony szinte szükségszerűen „peccatur intra muros et extra”. De megjegyezte, hogy ily mélyreható reformot nem lehet és nem szabad csak amugy hirtelen beledobni a pártok küzdelmébe. Sok tanulmány, sok munka, sok idő kell hozzá. A kormány és a törvényhozás pedig mostanában annyi sürgős és elsőrendű fontosságú feladat előtt áll, mely választási reform nélkül is megoldható, hogy az irányadók még nem látták időszerűnek e kérdéseket foglalkozni. Egyről pedig meg lehetünk győződve: Ha a Bánffy-kabinet szükségét fogja látni annak, hogy ebbe a nagy fába vágja a fejszéjét, azt — a nemzeti egység veszélyeztetését kerülve — bizonyára alaposabban, ügyesebben és magasabb szempontból fogja eszközölni, mint ahogy Apponyi próbálta hiába.

* * *

Apponyi az idén nem irt istenbékés karácsonyi vezércikket, és mind a mellett (vagy talán éppen azért?) zavartalan béke ünnepelt a lelkek fölött. Ő immár a passzív ellenállás lejtőjére jutott. Ha nem sikerült a kormányt agyonbeszélni: ki tudja? talán agyon lehet őt hallgatni... A szabadelvű párt és kormány ennek láttára gondolja magában: talán jobb is, ha kevesebbet beszél a szónoklasi champion — és folytatja maga részéről a nemzetet erősítő pozitív munkát.

Az ellenzék kilátásai.

Budapest, 1896. decz. 28.

Elmultak a felirati vita szép napjai, az ellenzék nem bucsuzik tőlük vigabban. Vajjon túlradó reménnyel ment-e bele a vitába azt a benyomást illetőleg, melyet az ugynevezett választási visszaélések taglalása keltene, kérdés lehet; de az bizonyos, hogy több eredményt kellett tőle várnia, mint amennyit tényleg elért. A valóságban csak annyit ért el, hogy a miniszterelnök egy fényes államférfiui beszédben ad absurdum vitte.

Ez a beszéd legfontosabb mozzanata nemcsak a felirati vitának, hanem az egész parlamenti helyzetnek is az új országgyűlés megnyitása óta. Nemcsak szónoki, de politikai hordereje is van. A minisztérium és a szabadelvű párt minden ellensége abba az édes hitbe gubózta be magát, hogy báró Bánffy a nagy többség daczára, melyet a választásokban elért, nem lesz képes a parlamenti helyzet felett uralkodni, mert a beszéd hatalmával nem rendelkezik oly mértékben, mint az ellenzék vezérei. És ime, kitűnt, hogy a miniszterelnök egy felette éles pengét rendkívül ügyesen tud forgatni a vitában. Az ütések, melyeket támadóira lesújtott, még most is sajognak és különösen a nemzeti párt két vezető férfija még mindig oly kevéssé tudta magát az elbámitó

hatástól összeszedni, hogy valósággal elállt a szavuk és a zárobeszédéről lemondtak.

Ez nem pusztán epizód; ez még tovább is fog hatni a jövő fejlődésre. Az ellenzéknek be kellett látnia, hogy egy szokatlanul erős többséggel és az ezáltal támogatott kormánnyal még a beszéd felsőbbiséget sem állíthatja szembe. Elveit politikailag elvetette a választó nemzet; taktikailag a felirati vitában csak újabb vereséget szenvedett; ha már pathoszszaal sem győzi, hogy legalább félig-meddig említésre méltó hatást érjen el, akkor nyugodtan abdikalhat, ha végre el nem határozza magát, hogy a nemzet hatalmas többsége által visszautasított elveket maga is félreteszi valahára és átalakul egy kormányképes ellenzékké. Ezt a kérdést már a legközelebbi jövő az ellenzék elé fogja állítani és nem térhet ki az utjából.

(P. Corr.)

Primadonnák vallomásai.

Ezen czímen a kitűnően szerkesztett Budapesti Napló a fővárosi színházak több bájos primadonnáját interviewolta meg bizonyos kérdésekre nézve és a kapott válaszokat karácsonyi számában közli.

Érdekeségénél fogva egész terjedelmében közöljük a szebbnél szebb művésznők válaszait.

Tíz kérdést — mondja a Budapesti Napló — intéztünk a budapesti színházak primadonnáihoz. Ezek közt egy pár nagyon fogasat. A mi primadonnáink azonban nem jöttek zavarba és szellemesen kivágták magukat a legfogasabb kérdésemből is.

Ime a primadonnák válaszai:

I. Hányszor játszott összesen?

Márkus Emilia: Pontosan nem tudnám megmondani, de mindig egygyel kevesebbszer, mint ahányszor már játszottam.

Lánczy Ilka: A Nemzeti színházban egyetlenegyszer sem — igazában; csak most kezdek játszani a Vigszínházban.

Hegy Aranka: Pontos feljegyzéseim szerint 2116-szor játszottam.

Küry Klára: Nem tudom.

Haraszthy Hermin: Ki érne rá most kriszt-kindli előtt összeszámlálni ezt?

D. Handel Berta: X-szer, szokta a férjem mondani, ha valamit nem tud bizonyosan.

Ábrányiné Wein Margit: Pontosan megmondhatom, mert színpadi pályám kezdete óta minden fellépésemet pontosan feljegyeztem. Összesen 960-szor.

Sedlmayr Zsófia: Megmondom, ha ön meg tudja mondani, hogy hány sort irt.

Pálmay Ilka: Magyar színpadokon körülbelül 2000-szer, német színpadokon 800-szor, Londonban 185-ször egy szezisonban.

II. Hány új szerepet kreált?

Márkus Emilia: A kritikáim olyan szeretetreméltók és azt mondják, hogy még mindig nem eleget.

Lánczy Ilka: Eddig ötöt a Vigszínházban. Hegyi Aranka: Ezt nem tudnám megmondani.

Küry Klára: Amennyit kaptam.

Haraszthy Hermin: Sokat, sokat és jól, ha nem is — jól! De jobban érdekelné, ha önök mondanák meg: Mennyit fogok még ezután játszani?

D. Handel Berta: Kevesebbet, mint szerettem volna.

Ábrányiné Wein Margit: Legnagyobb passzióval Marit az eladott mennyasszonyban, Jancsit a Jancsi és Juliská-ban, Boris-

kát a Falu rosszá-ban, Manont Puecini Manon Les aut-jában és Dot asszony a Házi ticsókben.

Sedlmayr Zsófia: Hány cikknek a szerzője ön.

Pálmay Ilka: Isten tudja a számát.

III. Hányszor ment férjhez?

Márkus Emilia: Egyetlenegy szerző, akinek a darabjában játszottam, sem volt olyan udváriatlan, hogy pártában hagyjon.

Lánczy Ilka: Egyszer — a színpadon kívül is.

Hegy Aranka: Nagyon kevészer. Az igazgatóm jóvoltából többször nősültem, mint ahányszor férjhez mentem.

Küry Klára: Ahányszor vittek.

Haraszthy Hermin: Egygyel többször, mint kellett volna.

D. Handel Berta: Egyszer, hanem egyszer s mindenkorra.

Ábrányiné Wein Margit: Tizenkétszer egyházilag és egyszer — polgári házasság útján, még mielőtt Magyarországon a polgári házasságot behozták volna.

Sedlmayr Zsófia: Hányszor nősült meg ön, uram?

Pálmay Ilka: Sajnos, kétszer.

IV. Hányszor vált el?

Márkus Emilia: A „Váljunk el“-ben még nem próbálkoztam.

Lánczy Ilka: Ahányszor férjhez mentem.

Hegy Aranka: Sokszor. Ha férfi voltam, én hagytam ott az asszonyt; ha nő voltam, én hagytam ott a férfit.

Küry Klára: A válás divatos betegség; hála a szerzőknek és a pályámnak, soha divatossá nem lettem.

Haraszthy Hermin: Egyszer, de amugy isten igazában!

D. Handel Berta: Ugyan!

Ábrányiné Wein Margit: Hála istennek, egyszer sem.

Sedlmayr Zsófia: Hányszor váltak el öntől, szerkesztő ur?

Pálmay Ilka: Ahányszor csak akartam.

V. Hányszor volt hűtlen?

Márkus Emilia: Azt hiszem, elég, ha annyit mondok, hogy a modern francia drámák szerelmes hősnőit mind én játszom.

Lánczy Ilka: Még a Hűtelenben sem jutottam hozzá, hogy hűtelen lehessenek.

Hegy Aranka: Ahányszor a szerzőnek tetszett.

Küry Klára: Körül-belül negyvenszer a Liliben nagy közönség előtt. Addig is tudtam, de azóta tudom csak igazán, hogy a hűtlenség milyen nagy átok!

Haraszthy Hermin: Hogy tetszik irni ezt a hűtelen szót? Nagy H-val és macskakörmök közt, így: „Hűtelen“? Sajnos, egyszer sem voltam „Hűtelen“, mert az nem megy kettős kiosztásban. A másik hűtelenre nem felelek.

D. Handel Berta: De kérem!!!

Ábrányiné Wein Margit: Tréfából egy párszor, komolyan csak egyszer a Bajazzóban, akkor is megölt a férjem.

Sedlmayr Zsófia: Hát ön volt-e hű?

Pálmay Ilka: Soha én a — művészetemhez.

VI. Hányszor csalták meg?

Márkus Emilia: Francillon-ban egyszer.

Lánczy Ilka: Még egyszer sem csaltak meg — tudtommal.

Hegy Aranka: Soha.

Küry Klára: Egyszer a — Nászuton.

Haraszthy Hermin: Soha! Soha!

D. Handel Berta: (Énekelve:)

Ha már enyém a szíved,

Hűségre még ki vágy?... .

Ábrányiné Wein Margit: Eddig nagyon ragaszkodtak hozzám a férfiak.

Sedlmayr Zsófia: Többször, mint ahány-szor rájöttem.

Pálmay Ilka: A szindarabokban mindig én miattam követtek el a férfiak turpisságokat, — az életben nem kutattam.

VIII. Hányszor halt meg?

Márkus Emilia: Meghaltam már méregtől, gyiloktól, de legszívesebben halok meg mindig mint Gauthier Margit.

Lánczy Ilka: Még egyetlenegy szerző sem ölt meg. A színpadon, úgy látszik, örök életű leszek.

Hegy Aranka: Soha, és nem is szeretnék. (Zárjel közt megjegyzem, hogy sokan akadtak, akik meg szerettek volna fojtani egy kanál vízben.)

Küry Klára: Egyszer sem! Pedig eleget eltemettek, mint minden szegény emberfiát aki a nyilvánosság előtt mozog.

Haraszthy Hermin: Sokszor — némelyekre nézve.

D. Handel Berta: Engedelmet — halhatatlan vagyok.

Ábrányiné Wein Margit: Összesen háromszor: mint Nedda, Manon és Lammermori Lucia.

Sedlmayr Zsófia: Sokszor, de mindig egy magas C-vel.

Pálmay Ilka: Olyan darabban, amelyben meg kellett volna halnom, csak egyet játszottam, a Magdolnát.

VIII. Hány embert ölt meg?

Márkus Emilia: Az első férfit Coppénak A koronáért ezimű darabjában fogom legközelebb megölni s reményem — sikerrel.

Lánczy Ilka: Soha senkit.

Hegy Aranka: Egyet sem. De nem is mertem volna.

Küry Klára: Színpadon egyet sem, az életben pedig elég munka: a védekezés.

Haraszthy Hermin: Legfeljebb megsebeztem őket. Legalább mindegyik ezt mondta.

Ábrányiné Wein Margit: Gyilkosság nem terheli a lelket.

Sedlmayr Zsófia: Embert soha partnert sokszor.

Pálmay Ilka: A szubrettek csak a szemekkel ölnek.

IX. Hány toalettet használt?

Márkus Emilia: A szám mellékes; a fő, hogy mindegyikben tetszettem.

Lánczy Ilka: Szörnyű sokat, bizonyítja folytonos pillanatnyi pénzavarom.

Hegy Aranka: Ha azt a selyemet, posztót, kartont mind összeszednék, amit tizenhat év alatt elhasználtam, Budapest minden gyereke gigerli lehetne.

Küry Klára: Egy csomó számlát kellene előkeresnem, hogy erre a kérdésre megfelelhessenek, már pedig ezzel sem az édes anyámat, sem az igazgatómat nem fárasztom.

Haraszthy Hermin: Mikor?

D. Handel Berta: Bizony többet, mint amennyi a gaga-omból tellett.

Ábrányiné Wein Margit: Hetvennyolcz operában száztizenhatot.

Sedlmayr Zsófia: Minél jobb volt a szerep, annál kevesebbet.

X. Mi volt a legkinosabb epizódja?

Márkus Emilia: Mikor Francillonban egyszer hajam nem akart elég hullámosan leomlani.

Lánczy Ilka: Minthogy művészeti pályám a Vígyszínházban kezdődött, nem beszélhetek kinos epizódokról.

Hegy Aranka: Életemnek az volt a legkinosabb epizódja, amikor először kértek tőlem — kéziratot. Sajnos, ez az epizód sokszor ismétlődött. A legkinosabb pillanataim azonban most vannak, mert szeretnék még egy tucsat kérdésre megfelelni, de — nincsenek. Igazán kár.

Küry Klára: Mikor ezelőtt három héttel az anyám beteg apámat Arcoba kísértte.

Haraszthy Hermin: Ezt a sugó tudná megmondani.

Ábrányiné Wein Margit: Mikor kiférezamodott lábball kellett énekelnem a Fekete dominó-ban. Különbösen hivatalos titkot elárulni tilos.

Sedlmayr Zsófia: Nem volt, mert soha nem adtam gixert.

Pálmay Ilka: Mikor meg kellett válnom a magyar színpadtól!

*

Blaha Lujának is feltettük a kérdéseinket. A „nemzet csalogánya“ sommásan vallott Vallomása a következő volt.

I—IX. Magam is szeretném tudni.

X. Mikor Ezekre a kérdésekre felelnem kellett.

Ezek után munkatársunk azt a kérdést intézte a művésznőhöz, hogy megbocsátja-e mindezeket a kérdéseket:

A nagy művészettel a nótával válaszolt:

„Nem átkozlak, nem szokásom.“

*

Végül — mint Saul a próféták közé, — úgy kerül a primadonnák közé Kassai Vidor a Népszínház Schoppenhauer-filozófus komikusa. Az ő mélységes filozófiájával így töltötte ki elébe tett kérdőívünket:

1. Hányszor játszott összesen? — Ojé!

2. Hány szerepet kreált? — Thyü!

3. Hányszor nősült meg? — Hehe!

4. Hányszor vált el? — Hohó!

5. Hányszor volt hűtlen? — Nonó!

6. Hányszor csalták meg? — Ej, ej!

7. Hány embert ölt meg? — Oó!

8. Hányszor halt meg? — Jaaaj!

9. Hány koszorút kapott? — Hm!

10. Hány toalettet használt? — Hm hm!

11. Hány színpadon játszott? — Mbó!

*

Melyik életének legkinosabb epizódja? — Ez?

Kassai.

Levelezés.

Emléktábla-leleplezés Vizaknán.

A tizenkilencedik század folyó esztendeje a történet muzsája, Klió által ünnepies aranybetűkkel jegyeztetett be Magyarország történetébe.

A pár nap múlva letűnő nemzeti határta-lanul örvendetes jubiláris évben vármegyénk városai- és főbb községeiből lélek-emelő hazafias tudósítások érkeztek lapunk-ban a magyar nemzet e honban létele ez-redéves ünnepére vonatkozólag.

Vármegyénk majdnem minden községe a magyar nemzet életében ezen annyira ne-vezetes és örvendetes évet valamivel meg-örökitette.

Vizaknán a róm. kath. és ev. ref. egyház-községek templomait falába behelyezett gránit-kőből készült feliratos emlék-táblával örökitették meg. A kir. sóbánya-hivatal a szt. Ignác-aknában a sötömzs falába készítetett emlék-táblát, mit folyó december

hó 23-án délelőtt 9 óra után ünnepélyvel összekötve leplezett le. Mely ünnepélyen jelen volt Vizakna intelligenciája majdnem teljes számban s a különféle nemzetiségű vallásu polgárság közül több száz.

A zöld galyakkal felelített emlék-táblához az impozánsul kivilágított sóbányába égő szövétnekek vitele mellett történt az ünnepélyes lemenetel. A mélységben a bányászok fogadták a beözönlő ünneplő sokaságot. Mélyen megható, megihlető volt azoknak a sokaság jelenlétében elmondott ajtatóssága, bányaimádsága! — — —

Mire Takács István ur vezetése alatt a helyi dalárda a „Hymnust“ énekelte el, esdve kérvén az ezeréves magyar hazára Isten áldását és gondviselését. Kimondani nem lehet, csak hallani és gyönyörködni a sóaknában másvilágián széthangzó ezen imaszzerű fenséges énekében a magyarnak. Minek végeztével az ünnepélyt rendező köztisztelőben álló sóhiv. főnök Szabó Albert ur a hazaszeretet szent tűzével fejtette föl az ünnepség czélját eszmegazdag beszédében; megemlékezett a magyar haza ezer éves fennállásának ez évben tartott örömnepéről, e magasztos ünnepben résztvevő királyról stb. . . Mely lelkes beszédet román nyelven városi gazdasági tanácsos Albu Miklós ur tolmácsolt a jelenlévő románságnak egész enthusiasmmussal. Mire az emlék-tábla ünnepélyes leplezése meg is történt; a dalárda több alkalmi hazafias dalt énekelt.

A bányából ünnepies kivonulás után az említett sóbányahiv. főnök ur a közellévő bánya felőli lakba a két magyar lelkészt, a helyi hivatalok tisztjeit, a tanítókat s a polgárok főbjeit meghívta egy rövid áldomásra. Ami azonban több órára nyult el. A melyen a derék sóbányahiv. főnök ur poharat emelve, szívből üdvözölte vendégeit. Mire felállva, a vendégség imaszzerűen elénekelte a „Hymnust“. Minek végeztével B. E. román. kath. plebános tósztyában éltette a nap hőjét, a derék sóbányahiv. főnök urat, felfejtven azt, hogy a vizaknai sóbánya ezer éven át ad sőt az e hazában ezeréves létét megünneplő magyar nemzetnek, s kivítva hogy az ünnepélyesen leplezett emlék-táblán levő 896—1896. számok alá ezer év mulva újból magyar kezek írják az 1896—2896. számokat! — — —

Az ev. ref. lelkész Borbáth Pál ur poharat emelt ezután igen szép szavakkal a bányahivatalra és személyzetére. Szócs József polgármester ur pedig a bányászás és a városiak közötti szép összhangzatra, a melynek ezen ünnepély is megható tanuja Számosan mondtak még szebbnél-szebb eszme- és hazafiai értelemgazdag tósztyokat. Kitzónóleg, több tósztyabani jó humorával fűszerezte és fanatikus derűtségre hozta a jelenlévőket Boksay Emánul másodtiszt ur, aki a két magyar papot mint a vizaknai magyarság valódi magyar érzelmű és életű táltosait köszöntötte fel.

Soha tán Vizaknán oly testvéries érzelem, egyetértés és szeretettel ünnepély le nem folyt, mint a fenn jelzett ünnepség!

Szentkatolnai Bakk Endre.

Edinburg, 1896. decz. 25.
16. Drumdryan.

Benne vagyunk az ünnepi hangulatban. Minden háznál öröm, vidámság, kedélyes társaságok, csak nálam van komoly, ünnepies csend. Hiába! Egyedül vagyok. S egyedül olyan bajos örülni, ünnepelni. T. Sz. ur! Engedje meg karácsonyi öröm fejében, hogy

beszélgessek az ismerőseimmel, akkor legalább az én örömem és ünnepem is teljes lesz.

Mindenekelőtt mondjam meg, miért hallgattam eddig. Nem azért, mintha talán elfelejtettem volna Enyedet s az ott töltött szép — mondjuk — életem legszebb idejét. Nem is azért, mintha talán nagyon jól folya dolgom, sőt! Hallgatásomnak egyetlen és legfőbb oka az volt, hogy midőn megérkeztem Nagy-Britanniába, nem értettem egyetlen egy szót se angolul. Azaz hogy egy felet. Az A me n-nek az utolsó szótagját megértettem már az első vasárnap. Az első nem, mert az **A** volt. És ez a sajtósági körülmény olyan sajtósági hatást tőn rám, hogy felfogadtam addig nem írni, nem látni és nem hallani magyarul, míg angolul nem értek. E két utóbbi fogadalmam, amint azután meggyőződtem, teljesen felesleges volt, mert a majdnem 300,000 lakossal bíró városban egyes-egyedül vagyok, aki magyarul tudok. Most már fel vagyok mentve a fogadalom alól, értek angolul. Ami nem kicsi dolog, ha tekintetbe vesszük, hogy a világ legesebebb vonatai és nyelvei itt találhatók.

És most ad rem. Nem tudom, hol kezdjem, mit írjak. Az utazásomról nagyon hálás dolog lenne megemlékezni, de abból az enyediéknek a nyár folyamán nagyon is kijutott. Tehát hallgassunk róla, ugysem érdemes rá. Elkezdvé Kolozsavartól, hol „a szűkebb körű tudás nem érvényesülhetett a leendő szélesebb körű oktatás és tudással szemben“, szakadatlan kellemetlenségekből áll. Oh, mint csalódtam benne! De nem csak én, hanem önök közül is sokan! Hisz mindenki azt mondta: „Oh, milyen gyönyörű utat teszen!“ „Na tudja, csak az utját irigylem“ etc. És én elhíftém, annyira elhittem, hogy szép utat teszek, hogy utoljára magamtól irigyelni kezdtem. Természetesen utazásomnak egyik legérdekesebb részét képezte a tengeren való utazás. Oh, a tenger! Az a felséges tenger! Midőn az ember nem lát egyebet, mint a csillagos vagy a napsugaras eget s a megmérhetetlen vizeket. Micsoda érzés az! S a pompás hajó, természetesen, vigan szeli a habokat. Az ám! De hátha nem „szeli“! Hátha megáll a sik tengeren, mint az enyém! Azaz hogy ha állott volna! de éppen az volt a baj, hogy nem állott, hanem végig csinálta a legtízesebb csárdás minden tempóit, a szerint, a mint a hullámok elől, oldalt vagy hátul támadták. És én, én nem gyönyörködtem sem a csillagos, sem a napsugaras égben, hanem nyögtem lenn a hajó fenekén, méltó felgerjedésem és tengeri betegségemnek miatta kérvén az egek urat, hogy csendesítse le a bősüült elemeket, vagy hogyha elhatározta romlásunkat, engem mint jövendőbeli aláztos szolgáját mentsen meg s küldjön legalább egy fiók czethalat, amelyik a szárazra exportáljon. Tény az, hogy midőn majdnem két napi tengeri időzésem után kiléptem a szárazra, nem tudom, Columbus hogy örült, de hogy az én örömem határtalan volt, hogy „még sem mozog a föld“, az bizonyos.

Mellesleg megjegyzem, hogy sokszor becsaptak az uton, de egy sem volt olyan érzékeny, mint amit a hajón követtek el velem. Nevezetesen a jeggyel együtt kifizettették velem a koszt árát is. Amiből természetesen én nem tudtam élvezni semmit tengeri betegségemnek miatta. Amit emtem, abban sem volt semmi hasznom. Hogy miért? Azt nem írom le.

Hogy miképpen boldogultam én az idegen emberek között kevés nyelvismeretem dacára, azt élénken megvilágítja a következő eset. Hullból jöve Glasgonvig, nekem vonatot kellett változtatni, de hogy hol, azt nem tudtam sehogy se megérteni. Felszállva, a kupéban találtam egy öreg urat, aki el volt merülve egy ujság olvasásába. Gondoltam, megkérdem tőle a kérdéses állomást. Előlegezett köhintések és mosolygások után bátoroktam bemutatni magamat, megnevezvén a helyet is, ahonnan jöttem. Én teljesen meg voltam győződve, hogy jól beszélek. És szerfelett nagy vala az én csodálkozásom, hogy ő nem akar megérteni engem. Ismételttem a mondottakat. S némi habozás után, úgy látszott, csakugyan megértett. Elővette az utitáskáját, belőle sonkát és egy darab kenyeret s felém nyújtotta. Én, nem azért, mintha nagyon sértve éreztem volna magam ezen ténykedés által, hanem azért, mert észrevettem, hogy tévedés van a dologban, rögtön vettem az „e czélra“ magamnál hordozott kézi könyvet és rájöttem, hogy egy betű helytelen kiejtése folytán azt mondtam, hogy éhes vagyok. Mutattam az angolomnak. „Ah Hungarian!“ mondta, s elkezdett nekem beszélni „Kaszuth“-ról, kézzel is jelezve, akit ő látott és hallott beszélni. Képzeltetik, hogy meg voltam elégedve a társalgással.

Azt mondom, nem szólok az utazásomról, s ime, már nem szólhatok arról, a miről főleg akartam, t. i. Edinburgról.

Hanem, Sz. ur szíves engedelmevel, arról szólani fogok egy más alkalommal. Addig is boldog újévet kívánva, maradok őszinte tisztelettel:

Kov. L.

Vegyes hírek.

— **Olvasóinkhoz.** Lapunk mai száma közli előfizetési felhívásunkat. Midőn e helyen is felhívjuk arra t. olvasóink figyelmét és kérjük jövőre is szíves pártfogását, kötelességünknek ismerjük ezuttal is kijelenteni, miszerint jövőben is első és fő kötelességünk leendő az elvállalt feladatnak hiven megfelelni. Munkatársaink a régiek és ezek száma a folyó évben is még szaporodott, mert mindig egyik kiváló gondoskodásunkat képezte, hogy lapunk minden egyes rovata szakképzett író által láttassék el. Rendes dolgozótársaink: dr. Ebergényi Sándor, Lázár István, Horváth Miklós, dr. Farnos Árpád, Székelyhidy Viktor, Balogh Ferencz, Pakots Ferencz és Székelyhidy Ödön. Időközönként Albert Iván, dr. Bikfalvy Károly, Gáspár János, br. Kemény Endre, Kis Pál, Lengyel György, dr. Nagy Károly, Szabó Jenő, Szabó Gyula, Szilágyi Farkas, dr. Varró László, dr. Winkler Albert, dr. Werner Gyula kiváló tollából nyerünk közleményeket. Tudósítóink — mint eddig is — mindig a leglekiismeretesebben és leghivebben fognak értesíteni mindazokról, mik a vármegye területén történnek és olvasóinkat érdeklik. A Budapesten a kiváló hírlapíró Lichtenstein József szerkesztésében megjelenő „Pester Correspondenz“ című könyvomat

lappal fennálló viszonyunk pedig lehetőségessé teszi nekünk, hogy az összes vidéki lapokat megelőzve a fontosabb politikai mozzanatok azonnal közölhesük. Egyik szerkesztőnk országgyűlési képviselő is lévén, a legérdekesebb budapesti híreket távirat útján fogja közölni lapunkkal. Magunk részéről tehát mindent megteendünk, hogy t. olvasóink igényeit kielégítsük, de viszont fáradozásainkat csak úgy koronázzandja siker, ha ebben olvasó közönségünk kellő mérvbeni pártolását megszerezhetjük, miért is ujjal is tisztelettel kérjük az előfizetések megújítását.

— **Királyi kitüntetés.** Ő Felsége a király 1896. évi december hó 19-én Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával megengedni méltóztatott, hogy Mórágyi István vinczellériskolai igazgatónak az ezredéves országos kiállítás körül szerzett érdemei méltánylásul legmagasabb elismerése nyilváníttassék. E kitüntetés vinczellér-képezdénk derék igazgatóját illeti, melyhez mi a legszívesebben gratulálunk.

— **Áthelyezések.** Bójtse Béla m. kir. honvéd-százados a brassói 24-ik honvédegyalozredtől a kolozsvári 21-ik honv. gyalogezred 2-ik zászlóaljához Nagy-Enyedre, Belényesi honvéd-hadnagy pedig városunkból a marosvásárhelyi 21 honvéd-egyalozredhez helyeztetett át.

— **Fényes esküvő.** Czegezy Gyula marosújvári kir. járásbíró e hó 26-án vezette oltárhoz Maros-Ujvártt Fritz Arankát, Fritz Pál kir. bányatanácsos kedves és bájos leányát. Az egyházi áldást a menyasszony szülei házában megtartott polgári szertartás előzte meg, melyet anyakönyvvezető tisztben Csató János kir. tanácsos, alispán végzett és szép beszéd kíséretében eskette meg új törvényeink szerint a házassalándókat. A szertartásnál mint tanúk Bethlen Sándor gróf és Dobieczy Sándor államvasuti üzletvezető szerepeltek. A polgári esketés végzetével a fényes nászmenet az ev. ref. templomba vonult, melyet már előzőleg M. Ujvár közönsége zsufolásig megtöltött. Itt Jancsó Lajos ev. ref. lelkész áldotta meg az új házassalándókat. Delután az örömszülők házában fényes est-ebéd volt; az első felköszöntőt az új párna Bethlen Sándor gróf mondta, Jancsó Lajos az örömszülöket éltette, dr. Varró László pedig az alispán nevében — kit kötelességei a megye székhelyére szolitottak vissza — köszöntötte fel az új házassalándókat. Dobieczy Sándor az örömszülökre emelte poharát; közben az ország minden részéből özönével érkezett sürgönyöket és szerencsekívánatokat olvasták fel. A diszes társaság a késő éjféli órákig maradt együtt. Kellemes meglepetésben részesítette az új házassalándókat a marosújvári bányász-zenekar, mely az estéli órákban szerenáddal tisztelte meg. Az új párna magunk részéről is tartós boldogságot kívánunk.

— **Hymen.** Altójai Kiss Béla, vármegyénk derék fiatal tiszviselője, e hó 26-án eljegyezte Kovásznai Kovács Aranka kisasszonyt, Kovásznai Kovács Károly nyug. irodaigazgató s kórházi gondnok kedves és szép leányát.

— **Eljegyzés.** Kovács István ev. ref. papjelölt január hó 1-én tartja eljegyzését Pánczél Erzsike kisasszonnyal, Pánczél Sándor városi tiszviselő kedves leányával.

— **Taligás Áron** utleírására, melyet mai számunk „Csarnok“ rovatán kezdünk közölni, ez uton is felhívjuk t. olvasóink figyelmét.

— **A műkedvelőtársulat** választmány a f. hó 26-án delután megtartott ülésében határozatilag kimondta, miszerint az első műkedvelői előadást márczius hó első felében fogja megtartani, mely alkalommal a „Jó barátok“ című kitűnő vígjáték fog színpadra kerülni.

— **Gyászhir.** Mint részvétel értesülünk, özv. Varró Farkasné született Mester Katalin urhölgy, városi társasköreink egyik régi tagja, e hó 23-án Maros-Ilyén elhalt. Varró Ferencz m. ilyei gyógyszerész édes anyját gyászolja az elhunytban.

— **Necrolog.** A nagyenyedi Bethlen-kollégium jóságigazgatója Klein Árpád 59 éves korában e hó 24-én Szentesen elhalt. Nyugodjék békével!

— **Az alsófehérvármegyei orvosgyógyszerész-egylet** rendes negyedévi szakülését jövő 1897. január hó 4-én d. u. 3 órakor tartja meg az új városház nagytermében.

— **A gyulafehérvári „Közélet“** című politikai és társadalmi hetilap második mutatványzáma is megjelent a karácsonyi ünnepek alatt. E száma is sajnosan igazolja, hogy a lap célját bizonyos ki nem elégitett személyi érdekek miatt érzett bosszúság nyilvánítása képezi. A helyi érdek, melyet fennen hirdet, a tartalom bizonyítása szerint pusztán az, melybe e bosszúság takarózik. Foglalkozik laptársunk a „Közérdek“-kel is, valóban nem sok szerencsével; és mi éppen azért, mert első sorban elvekkért küzdünk és lehetőleg kerüljük a személyeskedő diszkussziót, bővebben a gyulafehérvári „Közélet“ közleményeire ezáltal nem reflektálunk, hanem az intelligens közönség izlésére bizzuk, hogy ítélezzék az irány felett, melyet Téry ur lapja képvisel. Majd, ha helyesebb utra tér, foglalkozni fogunk vele.

— **T. olvasóinknak** ajánljuk Neumann J. utóda Reisz Károly kalap- és divatáruraktárát (Budapest, Andrásy-ut 16), hol uri- és fiukalapok, czilinderek, női utazókalapok, angol sportsapkák stb. a legnagyobb választékban jutányosan kaphatók. Megemlítjük, hogy e szolid üzletnél szabott árak vannak.

Meteorologiai jelentés decz. 27-től decz. 30-ig.

Nap	Óra	Légnyomás 700+	Hő	Szél iránya és erőssége	Borulat	Csapadék	Hő napi max. min.
27	7	71.0	-0.0	W ₂	10	—	
	2	68.0	+5.4	N ₂	8 ● ny.	†6.0	-0.0
	9	67.4	+3.2	—	10 ● 6.5		
28	7	66.1	+2.0	—	10 ● 1.6		
	2	64.9	+3.7	NE	10 ● 4.0	†4.0	+1.8
	9	65.2	+2.0	—	10 ● 1.4		
29	7	64.1	+1.8	—	10	—	
	2	64.0	+3.7	N ₁	10	—	†4.0 †0.5
	9	66.5	+2.6	—	10	—	
30	7	71.0	+0.5	N ₃	8	—	
	2	72.8	+1.9	—	9	—	
	9						

Kilátás: Száraz és hidegebb.

* A légnyomás tenger színére van átszámítva. — Hő C° fokokban. Szél iránya: N = észak, S = dél, E = kelet, W = nyugat. Szél erőssége = 1—10-ig. Borulat foka = 1—10-ig. Csapadék mennyisége milliméterekben értendő. ● = eső, * = hó, ▲ = jég, ▽ = dara.

— **Uj gazdasági lap.** „Magyar Gazdatiszt“ cím alatt új szaklap indult meg a fővárosban, mely a gazdasági szakismeretek terjesztése mellett legfőképpen a gazdasági alkalmazottak érdekeit fogja képviselni. Az első szám változatos tartalommal és ügyesen szerkesztve jelent meg. Ezen hézagpótló lapot a legmelegebben ajánljuk a gazdasági alkalmazottak figyelmébe; mutatványszámot ingyen küld a kiadóhivatal. (Budapest, VII. Károly-körút 3. sz.)

— **Megszegett házassági ígéret.** Duncan Mabel, a londoni Daly színház tagja, tizezer font sterlingnyi kárterítést követel Crabbe Binghamm Arthur kapitánytól, aki megszegte a neki tett házassági ígéretet. A per végtárgyalását most kezdték meg. Missz Duncan igen csinos leány; minthogy kisasszony, a bíróság előtt nagyanyja fogja képviselni. Lesz drága dolga Crabbe uramnak.

— **Boyer bibornok,** bourgesi érsek, meghalt. Az egyházfejedelem igen szegény családból származott. Atyja ácsmester volt. De éppen nem restelte származását és bibornoki czimerebe két gyalut alkalmaztatott. 1829. júl. 27-én született és a semuri szemináriumban végezte tanulmányait.

Közgazdaság.

Téli munkálatok a gazdaságban.

(Folytatás.)

Minden körülmények között szükséges, hogy a tél folyamán kijavítva, a munkára készen legyen az eke, borona, henger, rosta, nagyobb gazdaságokban a vetőgép, szénagyújtó, cséplőgép stb. a gépész keze alá adandó, munkája pedig ellenőrizendő, mivel a legtöbbje inkább szeret pálinkával foglalkozni, mint a csavarvágóval. Mindenütt ott kell lennie a gazdának, mert a jó gazda már csak jelenlétével is szaporítja gazdaságának hasznos javait. A faragó-béres (majoros gazda) javítson ki minden szekeret, üres idejében csináljon ekeszarvat, tengelyt, lajtorját, pelyvahordó kosarakat, jármot, küllöt, zápot szalmahordó mereklyét (jó lesz a cséplés idején) fejszenyelet stb., stb., hogy az említett gazdasági szerszámokból 10—20 darab legyen mindig tartalékban. A munkabeosztás elvén és alapján haladjon az, aki az okszerű gazda nevet ki akarja érdemelni.

Fontos továbbá a téli takarmányozásnak helyes keresztülvitele, és ez nem olyan bájos dolog, mint azt sokan hirdetik. A protein elmélete szép; de a gyakorlatba való átvitele még szebb. A jó minőségű réti széna és általában véve a hereneműek (lóhere, luczerna, baltaczin) azok, a melyeknek adagolása mellett tarthatjuk igás és hasznos állatainkat oly kondícióban, amely mellett nehezebb téli gazdasági munkálatokat is sikerrel végeztethetünk. A szálas takarmányok szecsakázása örvendetesen terjed mindenütt, ami azt jelzi, hogy egy lépéssel közelebb vagyunk az intenzivitás felé. Örvendetes jelenség ez, amely igen szoros kapcsolatban áll a magyar mezőgazdaság fokozatos emelkedésével is egyuttal.

Volt alkalom éveken keresztül nagy magyarországi nagy uradalom téli takarmányozását megfigyelés alá venni, amely téli takarmányozás minden ízében okszerű volt. Főszerep itt a füllesztett szecsakának jutott. Kiválóan az igás ökrök kaptak szecsakát (füllesztett lóher, búkköny, csalamadé, zombolyai eljárás mellett), és mondhatom, olyan kondícióban voltak, hogy a legnehezebb

téli munka: a fahordás minden megerőltetés nélkül fogantatott. Az igás ökrök az említett uradalomban télen a következőképpen takarmányoztattak:

Reggel: 25 kg. répa, 2 1/2 kg. búkköny.
Délben: 6 kg. szecska, 2 1/2 kg. széna, 1 liter tengeri dara.
Este: 8 kg. szecska, 8 kg. búkköny, 1 liter tengeri dara.
Éjjel: ad libitum tengeri-szár (a míg a készlet tartott, ennek elfogytával a széna 6 kgra emeltetett.)

Megjegyzem, hogy a zombolyázott és szecskazott takarmány sóval hintetett be, egyes állatra számítva lett 15—20 gramm.

Amint látható, ez közép mennyiségű, de belterjes takarmányozás, amelynek keresztül vitele nem kerül nagy fáradságra, a haszon pedig megérdemli a fáradságot, különösen a mai kétségteletül nyomasztó gazdasági helyzet közepette.

Minden gazdaságnak viszonyai és körülményei oda utalják a gazdát, hogy behatóan megfigyelje, valamint megvizsgálja kutatásainak eredményét: a reális gazdasági momentumokat, és ha oly eredményeket nyert, amelyek biztosítják üzemének tiszta jövedelmét, akkor erkölcsi és önfeltartási kötelessége azon üzemet oly tökélyre emelni, ahol a veszteség számlája elesik, és a nyereség (üzleti haszon) számlájára íródik fel a munkába befektetett szellemi tevékenység!!

E tevékenység alapján kell a gazdaságban a téli munkákat végezni. Ezt nevezzük aztán intenzív (belterjes) gazdálkodásnak, valamint ennek végrehajtóját okszerű gazdának.

A hasznos szellemi szórakozásból szintén télen jut ki a gazdának.

Jó gazdasági könyvek, szaklapok és folyóiratok olvasása által a gazda szellemi ismereteit szaporítja és egyúttal kellemesen tölti el a hosszú téli estéket.

Theoria és praxis hozzák meg a közel jövőben a gazdának az áldást.

Sz. V.

Piaci árak.

Nagyenyed, 1896. december 27.			
Buza legjobb	1	véka	1—
" közepeszerű	"	"	—80
Kétszeres legjobb	"	"	—80
" közepeszerű	"	"	—75
Rozs legjobb	"	"	—70
" közepeszerű	"	"	—65
Zab legjobb	"	"	—50
" közepeszerű	"	"	—45
Kukorica (tengeri)	1	véka	—75
Burgonya	"	"	—35
Széna legjobb	egy	szekér	6—
Szalma legjobb	"	"	2.20
Bikkfa 1 köbm. keresztirányú nélkül, 1 m. hosszú	3	"	3—
Cserfa 1 " " " " " "	1	"	3—
Tölgyfa 1 " " " " " "	1	"	3—
Faszén kemény	egy	hektoliter	1.50
Marhahús	1	kilogramm	—36
Sertéshús	"	"	—44
Szalonna	"	"	64—76
Disznósír	"	"	—75
Vöröshagyma	"	"	—10
Fokhagyma	"	"	—10

Csarnok.

Egy szép ut.

— Irta: Taligás Áron. —

I.

Midőn a mult napokban Kolozsvárra érkeztem, ott egy igen előkelő úri nő mondá nekem: „No, maga ugyan szép utat tett!” Ha szép volt, — gondolám — akkor megérdemli, hogy elbeszéljem, hogy legalább

kivonatossan tudják meg mások is, milyen is volt hát! A címre nézve is ki volt mondva az ítelet; máskülönbben lehet, hogy Tersátó lett volna címe az utleírásnak; mert nem akarok dicsekedni azzal, hogy Fiumében jártam; ott, hol minden magyar embernek legalább egyszer járnia kellene épp úgy, mint Budapesten. Ha Budapest a haza szemfénye, szíve: Fiumé igazán drága gyönyege!

... Szeptember 18-án hajnal hasadáskor, midőn az utifársaknak még nem mindnyája végezte be a munka már tagra nyílt szemekkel, a kupénk ablakán a még homályos agyon is szokatlan látványra. Először is ismeretlen sziklás hegyvidék, lombtalan, fűtelen, kanyargós utak által összefűzött fehéres házikók csoportjaival, s mélyen lent, hol máskor termékeny völgyeket látott, s itt is remélte, hogy azt lát, egy csipkézett szélű tengeröblöt pillantott meg, színe felett szürke köddel s ez alatt egy vitorlás halászbárkával. A vonat egy hegygerinc sziklába vajt utján gurult lefelé, némelykor perczekig gátolva a kitekintést, vagy éppen egy rövid alagut sötétjében veszve el... Nem csoda, ha közölni ohajta az ismeretlen vidék szokatlansága feletti nézetét és bámulatát, engem is falzavart úgy is nyugtalan alvásomból! A „rideg, de nagyszerű látványokkal bíró tengeremellekiárszt”-ban jártunk! — annak a tenger felé gyorsan ereszkedő lejtőjén.

— Világosodott, a változékony szép képek mindegyre következtek, s nem sokára azok utolsója tárult fel, a szép Fiumé!

Az idő rövid, a vonat gyorsan halad, a képek mindegyre változnak, lelked lázas izgatott! — szó sincs róla, hogy első utadról híven beszámolj! (Nem úgy van, mint a budapesti Konstantinápolyban, hogy a rövid ideig látott és tetsző előképeket — ha megtapsolod — újra láthatod) Ezeket csak az írhatja le, ki többször, talán huzamosabban is, gyönyörködött bennök. Bár magam tehetném!

Egy régi, évek óta táplált óhajom teljesült, midőn Fiumét megíáthattam.

Szép őszi nap reggeli hat órajakor érkezünk meg. Ott lakó hivatalnok barátunk, kit előre értesítettünk érkezésünkről, már várt reánk; — így aztán mintha csak hazaérkeztünk volna.

A jó „Deák” szállóba térünk be s ajánljuk másoknak is, hogy ide szálljanak. Itt mindjárt kezdetben az a kellemes dolog ért, hogy nagyobb urnak néztek, mint milyen vagyok s a legfényesebb szobák egyikét nyitották ki számunkra. Olyan fronton lévő, balkonos, czifra luszteres, nagy szobát kaptam s olyan aranypaszományos futó volt asztalunkra terítve, mint nálunk a templomban! Mikor aztán eljövételünkkor kiszült, hogy a puszta szoba (minden árfüggelek nélkül, ami különben itt szintén honos) csak 5 frt 10 kr huszonnégy órára, olcsónak találtam s dicsekedtem vele Bertalan barátom előtt, kinek csak 3 frt 90 volt a szobája. (Azóta megfordult a világ s a balkon meg luszter nélküli szobaurból lett ám igazi nagy ur*) Különbben pompás szolgálat, izletes, s jutányos étkek a diszes közönség látogatta termekben elismerésre méltó tulajdonai e vendéglőnek, mely az indóházhoz is legközelebb van, úgy, hogy erről előre értesítve lévén, egy kellemes rö-

* Azóta orsz. képviselő lett az én jó barátom.

vid reggeli séta a „Corsia Deák”-on volt bevonulásunk Fiuméba.

Míg társaink kényelmesebb része az útnak nem annyira porából mint füstjéből és koromjából kiszéplott, addig a többiek a tengerpartra siettünk. Ugy tettünk, mint a nagyon éhes emberek szoktak, kik nem várhatva be a rendes ebédet, megelőzőleg egyet-mást anticzipáltunk. Valóban éhesek voltunk Fiuméba s mohón estünk neki. Kimentünk a rakpartra s itt mohón szívtuk be az fűdítő tengeri levegőt! A ragyogó napsugarak csupa folyó-arany voltak és szemünknek is nagy volt a ragyogása az örömtől; nem csoda, ha némelyikünk hangosan jelezte kellemes meglepetését. S csakugyan szép volt minden, a tiszta kék ég, a naptól mélyen, átsugárzott tenger (melynek tiszta vizét Etuska nagysám — a moló lépcsőjén leszállva — azonnal meg is kóstolta), a kisebb-nagyobb hajók, fehérvitorlás halász-csónakok V alakú sora, mintha repülő golyók lettek volna, a sirályok s még a kurtaszáru pipás matröz is érdekesnek tűnt fel újdonságánál fogva. Ugyancsak e rövid szemleutunkban láttuk s engedélynyeres után meg is vizsgáltuk a „Dániel Ernő”-t, ezt az ugynevezett „termes hajót”, mely az ujonan szervezett luxus-vonatokkal van összekötve. Ismeretségem a fényesen berendezett hajóval már régibb keletű volt s ez ismeretség az abrubbányai kir. postahivatalban keletkezett, hol egy sötétebb helyen, senkitől nem olvasva, van ajánlólevele kifüggesztve. Csak jó magam tanulmányoztam a nyáron s így már ösmerősre találtam benne. Bővebben majd akkor fogom méltatni, midőn egy rajta és benne töltött, kissé keserves éjszakáról fogok beszámolni. Végre egy füst alatt láttuk meg a nyugot felé eső isztriai partvidék csucsát képező s messze kimagasló Monte-Maggiore-t s az aljában meghúzódó világhírű Abbáziát jelző apró fehérségeket stb. stb.

Igy rövid áttekintést szerezve tértünk vissza szállodánk terraszszerű emelkedett, fedetlen, de óriási platánoktól árnyékolt nyári étkező helyére, hol csokoládé mellett türelmetlenül várakozó, de távollétünk alatt nagyon kipucozóvalódott társainkat is feltalálva, egész diszkravánunk ujult erővel fogott turistái teendőihez.

(Folytatása következik.)

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÜRÖK BERTALAN.

Kiadók: Cirner és Lingner.

Cirne: és Lingner könyvnyomdája, Nagy-Enyed.

3352—896. tkvi.

Árverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíró mint tkvi hatóság által közhírré tétetik, hogy Reisz Izsáknak Katalics Joana, Joan, Mária és Kosteá Mihailla elleni végrehajtási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 289 frt 20 kr tőke, ennek 1894. évi márczius hó 15-ik napjától járó 6% kamatai, 51 frt végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 7 frt 50 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedő Katalics Joana, Joan, Máriaak az igenpataki 102. sz. tjkvben A + 293, 294, 662, 677, 721, 731, 1169 hr. sz. ingatlanokból 3/5 rész jutalékaikra 339 frt 60 kr, továbbá Koszteá Mihaillanak a 271 sz. tjkvben A + 807 I, 1154 I, 1443 I. hr. szám ingatlanokból 1/3 rész, illetve a trdts 156. §-a értelmében ezen utóbbi tjkvben egész ingatlanaira 15 frt megállapított kikialtási árban elrendeltetett.

Az árverés 1897. évi február hó 19-ik napján d. e. 10 órakor Igenpatak községben fog nyilvánosan megtartatni.

Árverezni szándékozik, végrehajtató kivételével, tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban letenni.

Vevő köteles a vételart az árverés jogerőre váltása után 30 nap alatt minden vételári részlet után az ár-

verés napjától 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóságnál és Igenpatak község előjáróságánál tekinthetők meg.

A kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.
Nagyenyeden, 1896. június 30-án.

Csernátói Vajda Péter,
kir. járásbíró.

988 1-1

Ajánlatkérés.

A balázsfalvi vagyonbukott kereskedő Lób Gyula leltározott csődvagyonából a csődnyitást megelőzőleg foglaltatott két hitelező részére megtartott nyilvános árverés után megmaradt még 336 leltári tételt képező több rendbeli 331 frt 30 kr csődleltári becsárt s tehát egy, mintegy 650—660 frt beszerzési árt képviselő különféle árucikk, mely itt helyben a Salmen-féle ház egyik helyiségében van elhelyezve, s közbejöttömmel megtekinthető.

A csődválasztmány határozata folytán ezen árut 165 frt 65 kr összeget meghaladó összegért magán uton is eladhatom.

Fölhivom annál fogva a venni szándékozók, hogy azon együttes árura vonatkozó zárt ajánlataikat **1897. évi január hó 10-ig** bezárólag hozzám adják be, melyeket aztán **1897. évi január 11-én d. e. 11 órakor** irodámban nyilvánosan felnyitok, s a legtöbbet ajánlónak az ajánlat tárgyát tevő árukat készpénz lefizetése iránt átadom.

Balázsfalva, 1896. december 29.

Dr. Brendusián Jakab,
ügyvéd,
csődtőmegmondnok.

984 1-1

Sz. 4149—896.

ki.

Pályázati hirdetmény.

Abrudbánya rendezett tanácsu városánál üresedésben lévő és választás útján betöltendő állatorvosi állásra ezenel pályázatot hirdetek.

Felhívom ennél fogva pályázni kívánókat, hogy ezen 400 frt évi fizetés és a leölendő állatok megvizsgálásából körülbelől ugyanannyi mellékes jövedelemmel összekötött állásra kellő okmányokkal felszerelt folyamodványaikat, mely mellett az 1888. évi VII. t. cz. 133. §-ban előirt állatorvosi vizsga letétele is igazolandó, **1897. évi január hó 30-áig** adják be.

A városi tanács

Abrudbányán, 1896. évi december hó 10-én.

Boér,

polgármester.

978.96. 1-3.

1131—896 bgrh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az abrudbányai kir. járásbíró 8039—1896 sz. végzése által abrudbányai dr. Draia Eneás ügyvéd által képviselt abrudfalvi Zsurka József I. Mikolai és társ javára odaváló Zsurka Nicolae barda ellen 133 frt 50 kr tőke, ennek 1896. évi márczius hó 27. napjától számított 5% kamatai és eddig összesen 48 frt 70 kr perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság 1896. évi január hó 10-én foglalt és 480 frtra becsült, a foglalási jegyzőkönyv 1, 2, 3. tétele alatt, 2 ökor szür-

kés, 60 öl fa és 6 kalangya szénából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az abrudbányai kir. járásbíró az idézett sz. kiküldetést rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis alperes lakásán Abrudfalván leendő eszközlésére **1897. évi január 9-ik napján d. e. 10 óráig** határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő. Végül felhívom mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, amennyiben részükre fellebbezésben eszközöltetett volna és ez a végrehajtó el nem tűnik, elsőbbségi bejelentésük megkezdéséig alulírt kiküldött végrehajtó vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidőnek a bíróság tábláján kifüggesztése. 1896. évi márczius 18. napján.

Kelt Abrudbányán,

Szabó Lajos,

kir. bírósági végrehajtó.

980

Sz. 2485—896. tkvi.

Árverési hirdetmény.

Az abrudbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Caenah George bucsum-poeni lakos végrehajtónak Zsurka Sofia szül. Tuefa bucsum-poeni lakos végrehajtást szenvedő elleni 200 frt tőke, 28 frt 20 kr költség és járuléka behajtása végett az abrudbányai királyi járásbíró területéhez tartozó Bucsum-poeni község 619, 562. számú telekjegyzőkönyvben foglalt A + 1, 2, 5, 6, 7. rend 4344, 4345, 4105, 5434, 6114, 6363. hr. sz. ingatlan és tartozékai az abrudbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hivatalban Bucsum község házával megtartandó nyilvános árverésen **1897. évi márczius hó 1. napján d. e. 10 órakor** 7, 4, 161, 14, 10, 114 forint kikiáltási ár 10%-ának bánatpénz gyanánt bírói kiküldött kezéhez leendő előleges letétele mellett a kikiáltási áron alul is el fognak adni.

Abrudbányai kir. telekkönyvi hatóság, 1896. évi augusztus hó 27-én.

Zanathy Gábor,

kir. bír.

977. 1-1

Sz. 2710—1896. tkvi.

Árverési hirdetmény.

Az abrudbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Szohodoli Goia Demeter végrehajtónak temesvári Trif Aurél végrehajtást szenvedő elleni 69 frt tőke, ennek 1895. évi augusztus 19-től járó 6% kamatai, 17 frt 25 kr költség és járuléka behajtása végett

az abrudbányai kir. járásbíró területéhez tartozó Galacz község 33. sz. tkjben foglalt A + 1—3. rdsz. 180, 181, 202, 2313. rendszám és A + 4—5. rdsz. 2482, 2483. és 107. hr. sz. alatti ingatlanok és tartozékai Galacz község házával megtartandó nyilvános árverésen **1897. évi február hó 22-én d. e. 10 órakor** 72, 160, 24, 41, 40 frt kikiáltási ár 10%-ának bánatpénz gyanánt bírói kiküldött kezéhez leendő előleges letétele mellett a kikiáltási áron alul is el fognak adni.

Abrudbányai kir. telekkönyvi hatóság 1896. évi szept. hó 25-én.

Zanathy Gábor,

kir. járásbíró.

981 1-1

Kiadó lakás.

Két utczai lakszoba és konyha kiadó a **Tövis-utcza 3. szám alatt.** Értekezni lehet: **Vadász Kálmánnál.**

982 1-1

Millók hevernek

parlagon, mivel a sorsjegytulajdonosok nem ellenőrzik sorsjegyeiket vagy megbízhatlan sorsolási lapot járatnak.

Fizeassunk elő a „Pénzügyi Ujság”-ra.

PÉNZÜGYI UJSÁG

legteljesebb, legmegbízhatóbb és legolcsóbb pénzügyi, tőzsdéi és sorsolási szakközlöny.

A „Pénzügyi Ujság”

közi az összes magyar, osztrák és külföldi sorsjegyek, záloglevelek, kamatozó kötvények, elsőbbségi kötvények és részvények hiteles sorsolási lajstromait.

A „Pénzügyi Ujság”

kimerítő és megbízható információkat szolgáltat az értékpapírpiacon összes viszonyokról.

A „Pénzügyi Ujság”

rendes tudósításokat hoz a gabona- és terménypiaconról.

Előfizetési ára:

Budapestben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve egy évre

1 frt 50 kr.

Előfizetők egy év leforgása alatt 30 sorsjegy húzásain ingyen játszanak. Előfizethetni legelőszörbben postautólvánnyal vagy a kiadóhivatalban.

Tessék mutatványszámot kérni!

(BUDAPEST, V. ker., Párdó-utcza 1. szám.)

976 1-3

Nincs többé szükség vegyi festészetre.

Mindenki otthon festhet minden színben és árnyalatban ruhát és fehérneműt

— TIZ PERCZ ALATT. —

Korszakalkotó találmány 500% megtakarítással.

MAYPOLE SOAP

angol festő szappan.

Legujabb találmány házi festésre. Fest minden színben és árnyalatban.

Tizenöt percz alatt mindenki egy kevés forró vízzel és ezzel az angol festő szappannal ruhát, bluzt, függönyt, zsebkendő, selyem és ezérna keztyűt, inget, harisnyát, gallért, selyemszöveteket, szalagot, csipkét, atlaszt, bársonyt, strucz-tollat, háncskalapokat stb. megfesthet. A festés szintartó és el nem fakul! Minden ruhát újjá és modernné varázsol. Méregmentes és a szövetet nem rontja. Egy darab ára 40 kr. (Fekete 50 kr.) s ezzel egy női blonse megfesthető. Minden darabhoz használati utasítás van mellékelve.

Szabadalmazott az egész világon!

The American and foreign Maypole Soap Syndicate London.

Főraktár: **Mertey testvéreknél** Budapest, Váci-körut 20.

Nagy-Enyeden kapható: VAJDA PÉTER-nél Főter 4-ik szám.